

Cultura

AVUI Dijous, 13 de juny del 2002

Claudio Magris: "La utopia que indica una meta precisa és falsa, perillosa i provoca violència"

'El Danubi' (Edicions de 1984), l'obra més coneguda de l'assagista i narrador Claudio Magris, ha estat traduïda al català 16 anys després de la publicació de l'original italià. El llibre, que va ser un gran 'best seller' en el seu moment, ens ofereix un viatge geogràfic, sentimental, històric i cultural a través dels més de 3.000 quilòmetres de recorregut del riu europeu

LOURDES DOMÍNGUEZ

ISABEL JULIVERT

L.D. Com va sorgir la idea d'escriure 'El Danubi'?

C.M. Un llibre neix d'una barreja d'intimitat de necessitat i de casualitat, d'un vagarejar imprevisible i de projectes definits. Sovint, una casualitat externa fa d'impulsora, ajuda a portar a la superfície idees, imatges, interessos, passions, obsessions, històries, fantasmes o retalls d'històries que fins a aquell moment restaven amagades i confuses, en les tenebres, en

una mena d'inconsciència latent. Certament, abans de tenir la idea d'*El Danubi* em vaig interessar durant anys en la literatura austríaca i mitteleuropea, cosa que em va permetre familiaritzar-me amb el món danubià. I cal sumar una casualitat, un d'aquells clics, com deia Spitzer, que va fer néixer el projecte. L'any 1982, amb Marisa Madieri, la meua dona, vam fer un viatge a Eslovàquia.

▶ ▶ ▶

SUMARI

La recuperació de Carles Soldevila

IX

L'editorial Empúries ha publicat l'assaig de Carles Soldevila 'Del llum de gas al llum elèctric', prologat per Núria Santamaria. Es recuperen així les memòries d'un autor important castigat per la posteritat cultural que l'ha ignorat durant anys.

L'últim premi de poesia Màrius Torres

XVI

Edicions 62 i Empúries han publicat conjuntament 'Música i escorbut', poemari amb què Anna Aguilar-Amat va guanyar l'última edició del premi Màrius Torres. La mateixa autora va ser guardonada amb el premi Carles Riba 2000 amb 'Trànsit entre dos vols'.

Un nou museu d'art contemporani

XVIII

En un monestir remodelat de Valladolid s'ha instal·lat el Patio Herreriano, nou museu d'art contemporani espanyol que reuneix més de 800 obres. Aquesta col·lecció ha estat realitzada amb un bon criteri històric i didàctic.

Art

L'art català, puntal de l'art espanyol del segle XX

PILAR PARCERISAS

L' Estat espanyol està descentralitzant del cor de Madrid els esforços per difondre entre la societat l'art contemporani. Si fins ara les iniciatives d'aposta per l'art actual havien estat en mans de les perifèries autonòmiques -I VAM a València, Macba a Barcelona, Guggenheim a Bilbao, CGAC a Santiago, CAAM a Las Palmas, MEIAC a Badajoz, i ARTIUM, acabat d'inaugurar a Vitòria- ara és la capital d'Espanya la que deixa anar una de les millors col·leccions d'art contemporani -i podem dir l'única- especialitzada en l'art espanyol del segle XX i de la centúria que iniciem: la *Col·lecció de Arte Contemporáneo*, impulsada per 23 empreses, que en tan sols 15 anys han aconseguit reunir més de 800 obres, amb un criteri històric i didàctic sobre l'art espanyol, col·lecció que ha estat durant anys formant part del Centro de Arte Reina Sofía fins a instal·lar-se, finalment, a la ciutat de Valladolid, en un esplèndid edifici conventual del segle XVI, el Monasterio de San Benito, d'un estil renaixentista sobri i magnífic, articulat entorn de l'anomenat Patio Herreriano, que dona nom al museu que s'acaba d'inaugurar. La nova infraestructura corrobora l'aposta que el centre d'Espanya està fent per

l'art contemporani, si tenim en compte que hi ha el Museu Esteban Vicente a Segovia i que el TGV unirà molt aviat l'eix artístic Madrid-Segovia-Valladolid.

La iniciativa de crear un museu exclusivament d'art contemporani espanyol és nova, almenys amb els criteris amb què s'ha fundat aquesta col·lecció, si bé compta amb alguns precedents, que potser val la pena de recordar, com és el Museo de Arte Contemporáneo de Villafamés, creat per Vicente Aguilera Cerni, i el Museo de Arte Abstracto de Cuenca, impulsat per Zóbel. El Museo de Arte Contemporáneo Español Patio Herreriano, de Valladolid, neix amb la voluntat de posar a l'abast de la societat aquesta col·lecció.

CRITERI HISTÒRIC I ESTÈTIC

Els criteris d'ordre històric, estètic i científic han donat com a resultat una col·lecció que té un alt valor pedagògic i que és altament significativa pel que fa a la implicació dels artistes espanyols en els processos de l'avantguarda artística, de manera que mostra com les estètiques de ruptura s'han infiltrat en les poètiques individuals en cada moment històric; independentment de les grans figures -Picasso, Miró, Dalí-, pràcticament absents d'aquests fons, a excepció d'un dibuix de Miró. A la

da professional i pedagògica.

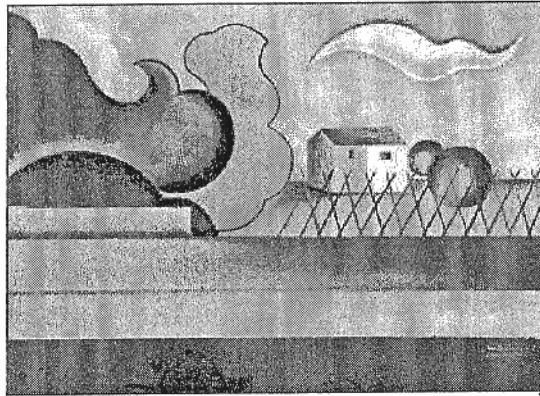
L'altra vocació a destacar del museu, dirigit per Maria Jesús Abad, fins ara conservadora de la col·lecció, és la intenció investigadora, el centre de documentació i biblioteca, concebuts per a l'estudi de l'art contemporani espanyol. Hi ha, doncs, una voluntat de servei públic, posant la col·lecció a disposició de la societat i, al mateix temps, el desig d'estimular el sentit crític i la reflexió, premissa marcada pel consell assessor format per Antonio Bonet Correa, Valeriano Bozal i Simón Marchán.

En una cronologia que va del 1918 al 2001, les obres es reparteixen en 11 sales, segons uns criteris d'ordre històric, i, al mateix temps, estètic. Si a la primera conviu la

catalans en la renovació de l'escultura espanyola. Aquest espai prolonga els seus continguts en la sala dedicada íntegrament als dibuixos i a l'arxiu Angel Ferrant.

SALA DAU AL SET

La sala 3 és també d'una gran coherència, dedicada íntegrament a Dau al Set, l'informalisme i a la construcció de l'abstracció. Hi destaquen magnífiques obres de Cuixart, Tàpies, Villèlia, el gran descobriment escultòric que s'ha integrat recentment a la col·lecció, i un espai dedicat a la geometria constructiva d'Orteiza, Palazuelo, Sempere i l'Equipo 57. Segueixen les poètiques de l'abstracció, amb els expressionistes abstractes com ara Guerrero i Esteban Vicente i els membres de l'anomenada Escola de Conca (Rueda, Zóbel, Torner) i Ràfols-Casamada i Mompó, si bé l'informalisme el retrobem amb plenitud en una altra sala on s'exhibeix Tàpies, Hernández Pijuan, Millares, Saura, Brossa, Canogar, Feito i Alberto Greco, entre d'altres. A la sala 7 s'hi exhibeixen les noves figuracions crítiques, com ara Arroyo, l'Equipo Crónica i Equipo Realidad, així com la nova figuració madrilenya i el *gordillisme*. Les sales 8 i 9 es dediquen a l'escultura i la pintura dels anys vuitanta, amb Schlosser, Eva Lootz, Pello Irazu, Cristina Iglesias, Badiola, Bados, Miquel Navarro, Jordi Colomer, José María Sicilia, Susana Solano, Barceló, Francisco Leiro, Juan Muñoz i Pepe Espaliu. Aquest mateix esperit segueix a la sala 10 amb una continuïtat natural de les poètiques dels vuitanta vers els anys noranta amb Darío Urzay i Perejaume, entre d'altres. En el darrer espai, a la capella, una instal·lació d'Adolf Schlosser ocupa tota la sala. La col·lecció també disposa d'un graut de fotografies que no han estat exposades en aquesta primera posada en escena de la col·lecció. El gran tema pendent de la col·lecció són les poètiques de ruptura dels anys setanta, vinculades a l'art pobre i conceptual, així com l'art més vinculat a les noves tecnologies.

'La masía', obra de Joan Sandalinas del 1927

col·lecció li interessa el gruix de l'avantguarda, partint d'una homologació total de l'actitud d'avantguarda vingui d'allà on vingui de l'Estat. Aquesta col·lecció dona també una gran importància a l'escultura, com a disciplina que ha sofert una evolució vers l'espai i un trencament molt significatiu durant el segle XX, donat que posseeix el fons més important de l'escultor Angel Ferrant, amb 34 escultures, 400 dibuixos i més de 3.000 documents del seu arxiu que donen la dimensió del seu procés de treball i el converteixen en una figura cabdal de la transformació de l'escultura a Espanya i a Catalunya, on visqué bona part de la seva vi-

primera gran arrencada de l'avantguarda artística amb Torres-García, Juli González, Barradas, Manolo Hugué, To Eudald Serra, Granyer i Sandalinas, dos autors que per primer cop tenen el reconeixement públic que mereixen, al costat dels artistes vinculats a París, com ara Boreas i Olivares, en la segona sala conflueixen del tot els dos punts forts del museu, la implicació amb l'avantguarda i l'escultura. És una de les sales més aconseguides, amb obres d'Angel Ferrant, Leandre Cristófol, Juli González, un dibuix de Miró i escultures d'Alberto Sánchez. És una de les sales que mostra amb gran claredat la importància dels escultors

ART & CO

La col·lecció que alberga el Museo Patio Herreriano i la voluntat de valorar la seva especificitat de ser obres creades per artistes espanyols preserva en certa manera la identitat i les implicacions de l'art espanyol en l'avantguarda internacional i ho fa, sobretot, d'una manera pedagògica, oferint un tast, un museu de referència que davant d'un món obert a la globalització, es planteja un museu útil, al servei de donar a entendre al públic les diverses opcions triades pels artistes espanyols, la seva aportació històrica, valorant tot allò que no farà mai un museu internacional -que en general no prenen en consideració les

L'art contemporani espanyol com a opció

PILAR PARCERISAS

aportacions nacionals- ni tampoc els museus que van sorgint arreu, imitacions d'altres museus amb una carta d'artistes *passé partout*, que es repeteixen aquí i allà sense distinció.

Quan visitem la col·lecció del museu ens adonem també de la gran importància que ha tingut l'aportació catalana en el marc de l'art espanyol d'avantguarda, fins i tot si traïem les figures internacionals. Només cal citar Torres-García, Barradas, Togores, Sunyer, Sandalinas, Granyer, Hugué, Eudald Serra, Tàpies, Cuixart, Ponç, Ràfols-Casama-

da i, en l'escultura, Ferrant, Cristófol, Juli González, Villèlia, entre d'altres, per adonar-nos que, històricament, Catalunya ha jugat un paper destacadíssim en l'avantguarda.

MUSEUS DE BARCELONA

Si visitem els museus de Barcelona, encara tots en fase de consolidació, advertim que aquesta avantguarda catalana que es valora des de Valladolid, en ple marc d'igualtat amb la resta d'aportacions de l'Estat i que brilla amb llum pròpia, no és possible veure-la ara per ara en

la seva globalitat ni en el MNAC ni en el Macba, i encara hem de dir que aquest últim s'esforça per oferir-ne un tast en cada posada en escena de la col·lecció. És cert que cada dia que passa l'art català en la seva dimensió específica té menys lloc a les sales dels nostres grans museus. És una realitat, és una evidència. Hi ha qui reivindica també per a Catalunya un museu específic de l'art català contemporani, que dignifiqui definitivament l'aportació catalana a les arts contemporànies, amb tota la seva digna aportació i que

algunes col·leccions privades han valorat, com primer ho va fer la col·lecció Riera i ara la col·lecció Tous. El que seria normal és que ho fessin els dos grans museus públics que tenim. L'avantguarda artística és absent de les sales del MNAC, i el Macba, amb el poc espai que té i les obres que té, fa el que pot. Valladolid n'és un exemple, ha fet aquell museu d'art espanyol que el Reina Sofía no tindrà mai i segueix sent un llibre obert a la contemporaneïtat des de l'especificitat espanyola. Ens agradaria no haver d'anar a Valladolid per veure penjats en un museu artistes com ara Granyer, Eudald Serra i Sandalinas.

**NO ET PERDIS ELS SUPLEMENTS
AMB MÉS GRAPA DEL DIARI AVUI**

SUPLEMENT CULTURA

Enviar article Imprimir

Edició 13/06/02

L'art català, puntal de l'art espanyol del segle XX

PILAR PARCERISAS

L' Estat espanyol està descentralitzant del cor de Madrid els esforços per difondre entre la societat l'art contemporani. Si fins ara les iniciatives d'aposta per l'art actual havien estat en mans de les perifèries autonòmiques -IVAM a València, Macba a Barcelona, Guggenheim a Bilbao, CGAC a Santiago, CAAM a Las Palmas, MEIAC a Badajoz, i ARTIUM, acabat d'inaugurar a Vitòria- ara és la capital d'Espanya la que deixa anar una de les millors col·leccions d'art contemporani -i podem dir l'única- especialitzada en l'art espanyol del segle XX i de la centúria que iniciem: la *Colección de Arte Contemporáneo*, impulsada per 23 empreses, que en tan sols 15 anys han aconseguit reunir més de 800 obres, amb un criteri històric i didàctic sobre l'art espanyol, col·lecció que ha estat durant anys formant part del Centro de Arte Reina Sofía fins a instal·lar-se, finalment, a la ciutat de Valladolid, en un esplèndid edifici conventual del segle XVI, el Monasterio de San Benito, d'un estil renaixentista sobri i magnífic, articulat entorn de l'anomenat Patio Herreriano, que dóna nom al museu que s'acaba d'inaugurar. La nova infraestructura corrobora l'aposta que el centre d'Espanya està fent per l'art contemporani, si tenim en compte que hi ha el Museu Esteban Vicente a Segovia i que el TGV unirà molt aviat l'eix artístic Madrid-Segovia- Valladolid.

La iniciativa de crear un museu exclusivament d'art contemporani espanyol és nova, almenys amb els criteris amb què s'ha fundat aquesta col·lecció, si bé compta amb alguns precedents, que potser val la pena de recordar, com és el Museo de Arte Contemporáneo de Villafamés, creat per Vicente Aguilera Cerni, i el Museo de Arte Abstracto de Cuenca, impulsat per Zóbel. El Museo de Arte Contemporáneo Español Patio Herreriano, de Valladolid, neix amb la voluntat de posar a l'abast de la societat aquesta col·lecció.

CRITERI HISTÒRIC I ESTÈTIC

Els criteris d'ordre històric, estètic i científic han donat com a resultat una col·lecció que té un alt valor pedagògic i que és altament significativa pel que fa a la implicació dels artistes espanyols en els processos de l'avantguarda artística, de manera que mostra com les estètiques de ruptura s'han infiltrat en les poètiques individuals en cada moment històric; independentment de les grans figures -Picasso, Miró, Dalí-, pràcticament absents d'aquests fons, a excepció d'un dibuix de Miró. A la col·lecció li interessa el gruix de l'avantguarda, partint d'una homologació total de l'actitud d'avantguarda vingui d'allà on vingui de l'Estat. Aquesta col·lecció dóna també una gran importància a l'escultura, com a disciplina que ha sofert una evolució vers l'espai i un trencament molt significatiu durant el segle XX, donat que posseeix el fons més important de l'escultor Àngel Ferrant, amb 34 escultures, 400 dibuixos i més de 3.000 documents del seu arxiu que donen la dimensió del seu procés de treball i el converteixen en una figura cabdal de la transformació de l'escultura a Espanya i a Catalunya, on visqué bona part de la seva vida professional i pedagògica.

L'altra vocació a destacar del museu, dirigit per Maria Jesús Abad, fins ara conservadora de la col·lecció, és la intenció investigadora, el centre de documentació i biblioteca, concebuts per a l'estudi de l'art contemporani espanyol. Hi ha, doncs, una voluntat de servei públic, posant la col·lecció a disposició de la societat i, al mateix temps, el desig d'estimular el sentit crític i la reflexió, premissa marcada pel consell assessor format per Antonio Bonet Correa, Valeria-no Bozal i Simón Marchán.

En una cronologia que va del 1918 al 2001, les obres es reparteixen en 11 sales, segons uns criteris d'ordre històric, i, al mateix temps, estètic. Si a la primera conviu la primera gran arrencada de l'avantguarda artística amb Torres-García, Juli González, Barradas, Manolo Hugué, ToEudald Serra, Granyer i Sandalinas, dos autors que per primer cop tenen el

**NO ET PERDIS ELS SUPLEMENTS
AMB MÉS GRAPA DEL DIARI AVUI**

Enviar article

Imprimir

Anterior

Següent

SUPLEMENT CULTURA

SUMARI

IX La recuperació de Carles Soldevila

L'editorial Empúries ha publicat l'assaig de Carles Soldevila 'Del llum de gas al llum elèctric', prologat per Núria Santamaria. Es recuperen així les memòries d'un autor important castigat per la posteritat cultural que l'ha ignorat durant anys.

XVI L'últim premi de poesia Màrius Torres

Edicions 62 i Empúries han publicat conjuntament 'Música i escorbut', poemari amb què Anna Aguilar-Amat va guanyar l'última edició del premi Màrius Torres. La mateixa autora va ser guardonada amb el premi Carles Riba 2000 amb 'Trànsit entre dos vols'.

XVIII Un nou museu d'art contemporani

En un monestir remodelat de Valladolid s'ha instal·lat el Patio Herreriano, nou museu d'art contemporani espanyol que reuneix més de 800 obres. Aquesta col·lecció ha estat realitzada amb un bon criteri històric i didàctic.

AVUI

BARCELONA

Superfície: 352 cm²
Coste: 942

13 de Junio 2002

E.G.M.: 106.000 O.J.D.: 30.774

ART & CO

L'art contemporani espanyol com a opció

PILAR PARCERISAS

La col·lecció que alberga el Museo Patio Herreriano i la voluntat de valorar la seva especificitat de ser obres creades per artistes espanyols preserva en certa manera la identitat i les implicacions de l'art espanyol en l'avantguarda internacional i ho fa, sobretot, d'una manera pedagògica, oferint un tast, un museu de referència que davant d'un món obert a la globalització, es planteja un museu útil, al servei de donar a entendre al públic les diverses opcions triades pels artistes espanyols, la seva aportació històrica, valorant tot allò que no farà mai un museu internacional -que en general no prenen en consideració les

aportacions nacionals- ni tampoc els museus que van sorgint arreu, imitacions d'altres museus amb una carta d'artistes *passé partout*, que es repeteixen aquí i allà sense distinció.

Quan visitem la col·lecció del museu ens adonem també de la gran importància que ha tingut l'aportació catalana en el marc de l'art espanyol d'avantguarda, fins i tot si traïem les figures internacionals. Només cal citar Torres-García, Barradas, Togores, Sunyer, Sandalinas, Granyer, Hugué, Eudald Serra, Tàpies, Cuixart, Ponç, Ràfols-Casama-

da i, en l'escultura, Ferrant, Cristòfol, Juli González, Villèlia, entre d'altres, per adonar-nos que, històricament, Catalunya ha jugat un paper destacadíssim en l'avantguarda.

MUSEUS DE BARCELONA

Si visitem els museus de Barcelona, encara tots en fase de consolidació, advertim que aquesta avantguarda catalana que es valora des de Valladolid, en ple marc d'igualtat amb la resta d'aportacions de l'Estat i que brilla amb llum pròpia, no és possible veure-la ara per ara en

la seva globalitat ni en el MNAC ni en el Macba, i encara hem de dir que aquest últim s'esforça per oferir-ne un tast en cada posada en escena de la col·lecció. És cert que cada dia que passa l'art català en la seva dimensió específica té menys lloc a les sales dels nostres grans museus. És una realitat, és una evidència. Hi ha qui reivindica també per a Catalunya un museu específic de l'art català contemporani, que dignifiqui definitivament l'aportació catalana a les arts contemporànies, amb tota la seva digna aportació i que

algunes col·leccions privades han valorat, com primer ho va fer la col·lecció Riera i ara la col·lecció Tous. El que seria normal és que ho fessin els dos grans museus públics que tenim. L'avantguarda artística és absent de les sales del MNAC, i el Macba, amb el poc espai que té i les obres que té, fa el que pot. Valladolid n'és un exemple, ha fet aquell museu d'art espanyol que el Reina Sofia no tindrà mai i segueix sent un llibre obert a la contemporaneïtat des de l'especificitat espanyola. Ens agradaria no haver d'anar a Valladolid per veure penjats en un museu artistes com ara Granyer, Eudald Serra i Sandalinas.

reconeixement públic que mereixen, al costat dels artistes vinculats a París, com ara Bore i Olivares, en la segona sala conflueixen del tot els dos punts forts del museu, la implicació amb l'avantguarda i l'escultura. És una de les sales més aconseguides, amb obres d'Àngel Ferrant, Leandre Cristòfol, Juli González, un dibuix de Miró i escultures d'Alberto Sánchez. És una de les sales que mostra amb gran claredat la importància dels escultors catalans en la renovació de l'escultura espanyola. Aquest espai prolonga els seus continguts en la sala dedicada íntegrament als dibuixos i a l'arxiu Àngel Ferrant.

SALA DAU AL SET

La sala 3 és també d'una gran coherència, dedicada íntegrament a Dau al Set, l'informalisme i a la construcció de l'abstracció. Hi destaquen magnífiques obres de Cuixart, Tàpies, Villèlia, el gran descobriment escultòric que s'ha integrat recentment a la col·lecció, i un espai dedicat a la geometria constructiva d'Oteiza, Palazuelo, Sempere i l'Equipo 57. Segueixen les poètiques de l'abstracció, amb els expressionistes abstractes com ara Guerrero i Esteban Vicente i els membres de l'anomenada Escola de Conca (Rueda, Zóbel, Torner) i Ràfols-Casamada i Mompó, si bé l'informalisme el retrobem amb plenitud en una altra sala on s'exhibeix Tàpies, Hernández Pijuan, Millares, Saura, Brossa, Canogar, Feito i Alberto Greco, entre d'altres. A la sala 7 s'hi exhibeixen les noves figuracions crítiques, com ara Arroyo, l'Equipo Crónica i Equipo Realidad, així com la nova figuració madrilenya i el *gordillisme*. Les sales 8 i 9 es dediquen a l'escultura i la pintura dels anys vuitanta, amb Schlosser, Eva Lootz, Pello Irazu, Cristina Iglesias, Badiola, Bados, Miquel Navarro, Jordi Colomer, José María Sicilia, Susana Solano, Barceló, Francisco Leiro, Juan Muñoz i Pepe Espaliu. Aquest mateix esperit segueix a la sala 10 amb una continuïtat natural de les poètiques dels vuitanta vers els anys noranta amb Darío Urzay i Perejaume, entre d'altres. En el darrer espai, a la capella, una instal·lació d'Adolf Schlosser ocupa tota la sala. La col·lecció també disposa d'un gruix de fotografies que no han estat exposades en aquesta primera posada en escena de la col·lecció. El gran tema pendent de la col·lecció són les poètiques de ruptura dels anys setanta, vinculades a l'art pobre i conceptual, així com l'art més vinculat a les noves tecnologies.

